పిచ్చిమనుష్యులు

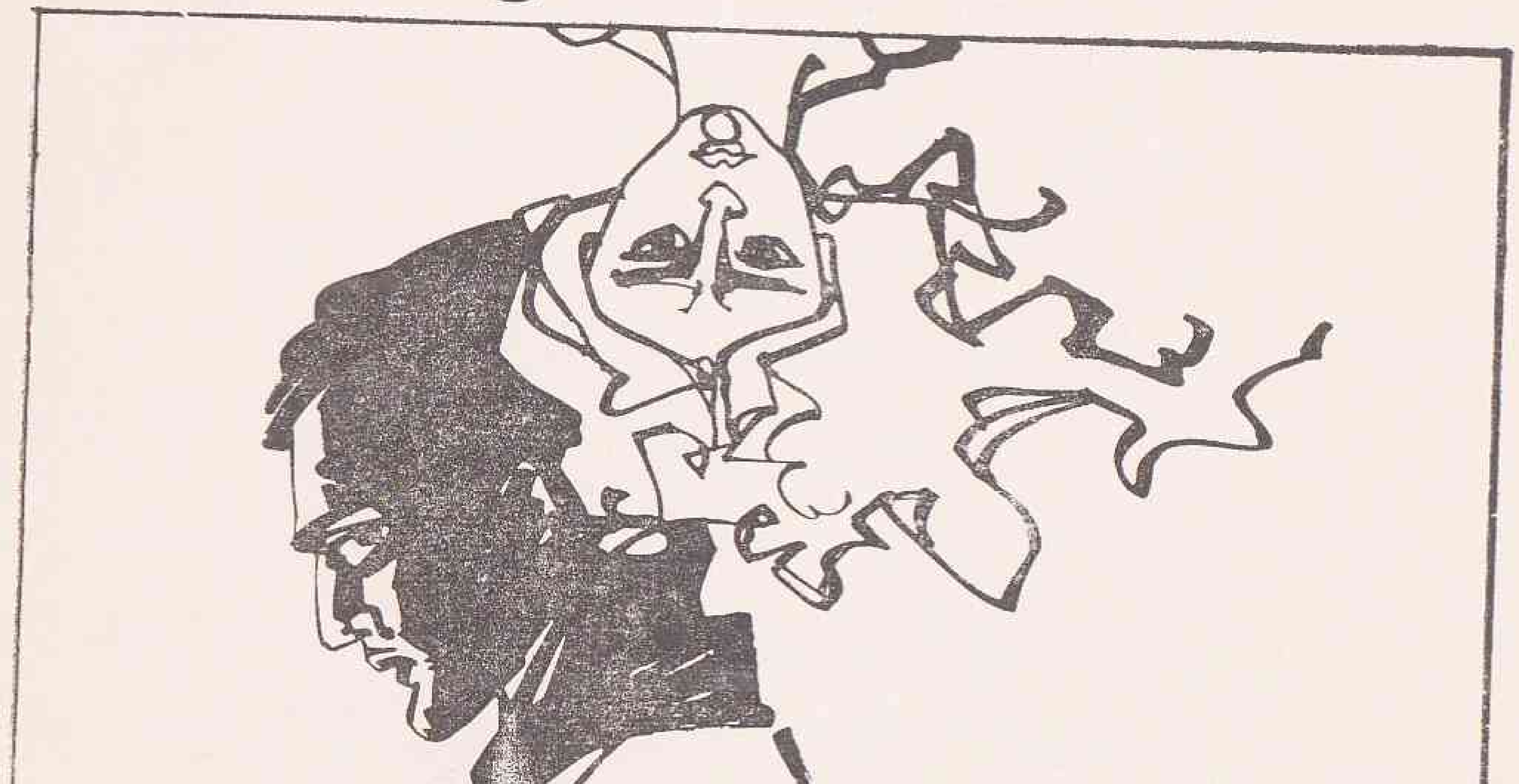

మా యింటికి ఎదురుగా ఓ డాక్టరున్నాడు. మా వీధిలో యిద్దరు ముగ్గురు డాక్టర్లున్నారు. మా ఊళ్ళో చాలామంది డాక్టర్లున్నారు.

మా ఊళ్ళో వున్న డాక్టర్ల కందరికీ నాలుగు చేతులు!

ఆశ్చర్యపడుతున్నారా?—అవసరంలేదు. పుట్టుకవరకు భగవంతుని దృష్టితో అందరు సమానమే! అంటే—ప్రతి వ్యక్తికీ ఒక్కతల.... రెండు కళ్ళు.... రెండుచేతులు.... యిలా యిచ్చాడు. ఒకరికి కారు మరొకడికి కాలి నడక.... ఒకనికి మేడ.... మరొకనికి చెట్టు నీడ—యిచ్చిన పక్షపాతికి ఆకా

రాల మీద అధికారం చేజిక్కి వుంటే—ఈ ప్రపంచం ఓ ప్రదర్శనశాలగా తయారయ్యేది. బ్రతికిపోయాం వాడు అధికార భ్రష్టుడయ్యాడు కాబట్టి. అందువలన అందరికున్నట్లు మా ఊళ్లో డాక్టర్లకు కూడా రెండు చేతులే! - అయితే సంపాదన దగ్గరికి వచ్చేసరికి నాలుగుచేతులు!!

పిచ్చి మనుష్యులు! ఆపదలోవున్న వాళ్ళ బలహీనతలపై—బల ప్రదర్శన జరిపే వైద్యోనారాయణోహరులు! నిజానికి ఈ జీవితం మీద వెగటు, ఏమి నెత్తినకట్టుకొని పోబోతాం? అన్న వేదాంతం—ఈ డాక్టర్లకే బాగా ఒంటపట్టాలి. కారణం—ఎన్నో దిక్కులేని చావులు నిష్కారణమైన చావులు దైనందినం వాళ్ళ కండ్ల ముందు ఎన్నో జరిగిపోతుంటాయి కాబట్టి. కానీ ఆ పరిజ్ఞానాన్ని పక్కకునెట్టి రోగుల డబ్బుతో భోగాలనుభవించడం పిచ్చితనం కాక మరేమవుతుంది? అందుకే ఆసుపత్రిలో జీతగాడి వేషంలో రెండు, యింట్లో సొంతగాడి వేషంలో రెండు వెరశి వాళ్ళకు నాలుగుచేతులు. ఆలూ మొగుడు యిద్దరు డాక్టర్లయితే నాలుగు నాలుగు ఎనిమిది చేతులు!

అయితే మా యింటి ఎదుటి డాక్టరుగారికి మాత్రం రెండే చేతులు. అభ్యుదయభావాలు కలిగిన ఆ డాక్టరు మంచి మనిషి. చేసేది చేయగలిగేది ఏదో ఆ రోగి నారాయణసేవ ఆసుపత్రిలోనే రెండు చేతులకే పరిమితం చేసుకొన్నట్లుంది. అందువలన అతని యిల్లు ఉదయం కానీ సాయంత్రం కానీ ప్రశాంతంగా వుంటుంది.

మా యింటి ప్రక్కన ఓ పండ్లమండీ వుంది. దానిని చూచి మరొకటి మా యింటికి కొత్త దిగువగా వెలిసింది. ఈ రెండింటిని చూచి వరుసగా మూడు....నాలుగు....ఒక్కదాని వెంబడి మరొక్కటి పండ్లమండీలు ప్రారంభింపబడ్డాయి. మా వీధి పేరు బండ్లవీధి. అది కొత్త పండ్లవీధిగా మారింది.

మా వీధికిటువైపు అటువైపు పెద్దపెద్ద సిమెంటు కాలువలున్నాయి. అవి మురుగు కాలువలు. మొలలోతున్న మురుగు కాలువలు!

పండ్లమండీల ప్రబుద్ధులు కుళ్ళిపోయిన చెడిపోయిన పండ్లను ఆ కాలువల్లో కుమ్మరిస్తుంటారు. అమ్మలక్కలు చెత్తాచెదారాన్ని పోస్తుంటారు. చిన్న పిల్లలు చొక్కా నిక్కరు విప్పి ఆ కాలువ గట్లమీద కూర్చుంటుంటారు. కలిగినవాడు పెట్టే బాధల్ని లేనివాడు భరించినట్టు అన్నిటిని తమలో యిముడ్చుకొంటుంటాయి ఆ మురుగు కాలువలు. అయితే అప్పుడప్పుడు కనిదీర నసాళాలు అంటుకొనేటట్లు దుర్గంధాన్ని అంటిస్తుంటాయి!

మా యింటి ముందు ఓ పిచ్చిది తిరుగాడుతూ వుంటుంది.

మా యింటి ముందరి ప్రదేశానికి ఆ పిచ్చిదానికి ఏదో ఋణానుబంధం వున్నట్లుంది. నాలుగుగోడల మధ్య నగ్నంకోసం నాలుకలు తడుపుకొనే ప్రబుద్ధులు దినమొలతో ప్రత్యక్షమవుతున్న పిచ్చిదానిని భరించలేక పోయారు. అక్కడినుండి దానిని తరిమివేయడానికి చాల ప్రయత్నాలు చేశారు. అది కూర్చున్నచోట మంచినీళ్ళు కుమ్మరించారు. ఉడుకునీళ్ళు చల్లారు. కొట్టారు. పెద్దలే యిలా వ్యవహరించేసరికి పిల్లలు ఉడుకుమోతుతనంతో రాళ్ళు రువ్వారు. చిల్లపెంకులు, గాజుపెంకులు విసిరారు. ఎంత చేసినా ఆ పిచ్చిది అక్కడి నుండి కదలలేదు. అంతటితో మా యిరుగు పొరుగు అలసిపోయారు!

ఆ పిచ్చిది మా ఇంటి వాకిట మెట్లపై కూర్చుంటుంది. ఎదురుగా డాక్టర్ యింటి ముంగిట తిన్నెపై పడుకొంటుంది. లేకుంటే డాక్టర్ యింటికి సరిగ్గా తూర్పు దిశన నాలుగో యింటి ముందర విశాలమైన రెండు తిన్నెలున్నాయి. ఆ తిన్నెల్ని ఆశ్రయిస్తుంది.

దాని తలలో కాకులు కాపురం పెట్టవచ్చు. ఒంటిమీద జానెడు తుండుగుడ్డ అడ్డంగా వుంచే వుండవచ్చు. లేకపోతే దానంతట అది ఊడి పడిపోవచ్చు. ఆ పిచ్చిదానికి ఆ ధ్యాసే వున్నట్లు కనుపించదు. నిద్రపడితే

తిన్నెగమీదపడి నిద్రపోతుంది. లేకుంటే ఏ వాకిటి మెట్లమీదనో కూర్చుని ఎటో చూస్తూ ఆలోచిస్తూ వుంటుంది. అప్పుడప్పుడు అర్థంకాని భాషలో వాగుతూ వుంటుంది. ఉన్నట్లుండి నవ్వడం....కోపగించుకోవడం....మూతి బిగించి కూర్చోవటం....ఈలాంటి పిచ్చిచేష్టలన్నీ మామూలే!

ఎవరైనా ఎప్పుడైనా దాని మొగాన పిడికెడు కూడు విదిలించినట్లు కానీ అది తింటున్నట్లు కానీ నా కంట పడలేదు. ఆ మురుగు కాలువల్లో దిగుతుంది. దేవులాడుతుంది. కుళ్ళిందో చెడిందో చేతికి దొరికిన పండును తింటుంది. ఆ కాలువలో నీళ్ళే తాగుతుంది.

తన పిచ్చిలోకంలో అదొక సర్వాధికారిణి. ఈ లోకం దృష్టికి అదొక అనాకారి. తన లోకమేదో తనకే కానీ ఈ లోకం సంగతి ఏ మాత్రం పట్టింపులేదు. అందువలన పిల్లలు దానిని చూచి భయపడరు. అజాగ్రత్తగా వుంటే ఏమైనా వస్తువులు పట్టుకపోతుందేమో? అని పెద్దవాళ్ళు దిగులు పడరు.

అలాంటి పిచ్చిది ఉన్నట్లుండి ఓ అర్ధరాత్రిపూట అరచింది. 'అయ్యో! కుయ్యో!' అని అరచింది. 'ఏం జరిగిందో?' అని లేచి బద్ధకంగా ఒళ్ళు విరుచుకుంటూ నిద్రమత్తులో ఊగుతూ బయటికి వచ్చేసరికి ప్రోగైన మానవోత్తములు కొందరు సానుభూతి చూపిస్తున్నారు. మరికొందరు 'ఛీ! ఛా!' అంటున్నారు.

ఎవడో రిక్షావాడు. వీధి విద్యుద్దీపకాంతుల్లో నగ్నంగా పడివుండిన పిచ్చిదాన్ని చూచి బలేపంచి చొకబేరమని కక్కుర్తిపడ్డాడు. అది అరచింది. వాడు బెదిరిపోయాడు. అంతలోనే యిరుగు పొరుగు ప్రోగయ్యేసరికి పారిపోయాడు.

ఆ రాత్రి పిచ్చిదానిమీద అమాంతంగా సానుభూతి కట్టలు తెంపుకుని ప్రవహించింది మా యిరుగు పొరుగు వాళ్ళకు.

ఓ మానవతి అప్పటికప్పుడే పాతచీర నొకటి తెచ్చి చుట్టబెట్టింది.

మరొక మగువ సగంచినిగిన రవిక నొకటి తొడిగింది. ఇంకొక దయార్ద్ర హృదయిని కాకి గూటిని సరిచేయడానికి స్వయంగా పూనుకొనింది. ఇంత మంది యిన్ని చేస్తుంటే ఆ పిచ్చిది కదిలీ మెదలకుండా కూర్చుంది బొమ్మలా. 'ఫరవాలేదు. పిచ్చిదానికి కూడా మానభంగానికి మాన సంరక్షణకు తేడా తెలిసినట్లుందే!' అనుకొన్నాను.

ఆ సంఘటన జరిగిన నాటినుండి మా యిరుగు పొరుగు హృదయాల్లో పిచ్చిది చోటుచేసుకొనింది. ఇప్పుడది సాధారణంగా వివస్త్రగా కనుపించడమేలేదని చెప్పాలి.

అయితే డాక్టరుగారికి మాత్రం ఎనలేని కోపం!

మురుగు కాలువల్ని సరిగా శుభ్రం చేయలేని మునిసిపాలిటీ వారిమీద కాదు. మురుగు కాలువలో పారుతున్న నీటికి అంతరాయంగా కుళ్ళిన పండ్లను కుమ్మరిస్తున్న పండ్ల వ్యాపారస్థులమీద కాదు. ముక్కులు పగిలేటట్లు దుర్గంధాన్ని వెదచల్లుతున్న మురుగు కాలువలమీద అసలేకాదు. మరెవరిమీద అంటే—ఆ పిచ్చిదానిమీద!

"చూడండి. అసలు యిలాంటి మనుష్యులు బ్రతకడం దండగేకాదు. అపాయకరంకూడా. దానికేం? కుళ్ళిన పండ్లు తింటుంది. మురిగిన నీళ్ళు తాగుతుంది. ఉత్తరోత్తర దానికి సంక్రమించే రోగాలకు సంఘం బలి అవుతుంది!" ఒకనాడు డాక్టర్ నాతో అన్నాడు.

"డాక్టరుగారూ! మనం ఎన్నో ఆరోగ్యసూత్రాలను పాటిస్తున్నామని అనుకొంటున్నాం. కానీ ఏదో ఒక రోగం వద్దంటే వస్తూనే ఉంది. మరి ఆ పిచ్చిది మురుగుడు నీళ్ళు తాగుతూ కుళ్ళిన పుచ్చిన పండ్లు తింటూ దుక్కలా వుంది గదండీ?" సందేహంగా ప్రశ్నించాను.

"దాని శరీరతత్త్వం సర్దుకుపోగలిగింది కాబట్టి యిప్పుడు దుక్కలాగే కనిపిస్తుంది. ఆ తత్త్వం మారినపుడు అంటే దాని ఒంట్లో రోగనిరోధకశక్తి తగ్గినపుడు అది అంటు వ్యాధులకు నిలయమవుతుంది. అపుడు

రోగాన్ని అరికట్టడానికి ప్రయత్నాలు జరగవు కానీ వ్యాప్తి అనర్గళంగా కొనసాగుతుంది."

"డాక్టరుగా మీ మాటలు సమంజసముగాను, అంగీకార యోగ్యంగాను వున్నాయి. నేను కాదనడం లేదు. అయితే ఈ సృష్టి అతి విచిత్రమయింది కదండీ! ఎవరెవరు ఎందుకిలా బతుకుతున్నారో? అసలు ఎందుకిలా అవుతున్నారో? ఆది అంతు తెలియని ఈ సృష్టిలో ఇలా ఎందుకు జరుగుతూందో నిర్ణయించడం చాలా కష్టం కదండీ?" నా అనుభవంతో శాస్త్రాన్ని ఎదుర్కోవాలని ప్రయత్నించాను.

"ఇదో యిలాంటి పిచ్చి వేదాంతాలు మాట్లాడే పిచ్చి మనుష్యులకు మనలో కొదువలేదు కాబట్టే ఈ సమాజం యిలా అఘోరిస్తూ వుంది" మొగం చిట్లించుకున్నాడు డాక్టర్.

"అయితే యిలాంటి వాళ్ళని యేం చేయమంటారు?"

"ఏం చేయాలంటారా?....ఏం చేయగలం మనం? వాళ్ళని బాగుపరచే శ్రద్ధా ఓపిక మనకుగానీ జన ప్రభుత్వానికిగానీ లేవు కాబట్టి యిలాంటి వాళ్ళను గప్‌చిప్‌గా చంపి పారేయడం మంచిది."

గతుక్కుమనింది గుండె!

డాక్టర్లు! ఎంతటికైనా సమర్థులు. అప్పటికి వాదాన్ని ఆపుచేసుకొన్నాను.

అయినా నేను గమనిస్తూనే వున్నాను. దాదాపు వీధి వాళ్ళందరికీ పిచ్చిదానిపట్ల సదభిప్రాయం కుదిరినా డాక్టర్ అభిప్రాయం మారలేదు. ఆయన కార్లో ఆస్పత్రికి పోతుంటాడు. వస్తుంటాడు. వస్తూపోతూ చూడకూడదనుకొంటూనే పిచ్చిదాన్ని చూస్తున్నాడు. ఆ పిచ్చిది మురుగు కాలువలో వంగి దేనికోసమో దేవులాడుతూ వుంటుంది. ఒక్కొక్కప్పుడు ఆ కాలువలో చేతికి దొరికిన కుళ్ళిన పండును ఆప్యాయంగా పీక్కుతింటూ వుంటుంది. శరీరం గగుర్పొడుస్తుంది డాక్టర్ బాబుకు. మొగం చిట్లిస్తాడు.

ముక్కు కడ్డంగా చేతిరుమాలు పెట్టుకొంటాడు. అడుగులు గబగబ ముందుకు వేస్తాడు ఆ పాడు దృశ్యాన్ని చూడలేనన్నట్లుగా!

ఆ దృశ్యం నాకంట పడినపుడంతా నాగుండె గుభిల్లుమనేది. అదొక పిచ్చిది. దానిలోకం దానిది. ఎవరి జోలికిరాదు. ఏమీ ఆశ్రయించదు. ఎప్పుడో దానివల్ల జరుగబోయే ప్రమాదాన్ని ఊహించుకొని డాక్టర్ దాన్ని చంపేస్తే? ఏముంది? కాసంత సూదిమందు. ఒళ్ళు తెలియకుండా అది అరుగుమీద పడి నిద్రపోతుంటుంది. ఒకరికంట పడకుండా ఏ అర్ధరాత్రి పూటో దానికంత సూదిమందు ఎక్కిస్తే....అడిగే వాళ్ళెవరు? దానికోసం యేడ్చే వాళ్ళెవరు? ఇలా ఆలోచిస్తూ ఉంటే ఎందుకో గుండె జాలితో నిండి పోయింది.

ఓరోజు రాత్రి యిలాంటి ఆలోచనలతోనే పడుకొన్నానేమో? 'డాక్టర్!' అంటూ అరుస్తూ లేచాను అర్ధరాత్రి వేళలో. ఆ అరపులకు శ్రీమతి ఎగిరిపడి లేచింది. 'ఏం జరిగిందండీ? ఎందుకు 'డాక్టర్!' అని అరుస్తూ లేచారు?' అని ఆతురతగా అడుగుతూ వుంది. నేను నెమ్మదిగా లేచాను. వీధి తలుపు తెరచి వీధిలోనికి చూశాను. డాక్టర్ యింటి తిన్నె మీద పిచ్చిది ఆదమరచి పడివుంది. ఎన్నడూ లేనిది ఆ వేళప్పుడు డాక్టర్ యింట్లో దీపం వెలుగుతూవుంది! చిన్నపిల్ల యేడుపు చెవుల్లో గంట కొట్టి నట్లు వినిపిస్తూ వుంది, ఆ నిశ్శబ్ద నిశీథిలో!....గుండె కుదుటపడింది. తిరిగి తలుపు వేసుకొని యింట్లోకి వచ్చాను. కాసిని మంచినీళ్ళు గొంతులో పోసుకొన్నాను.

"ఏమండీ? ఏం జరిగిందండీ?" శ్రీమతి ఆందోళన పడుతూ ఉంది.

"ఎదురింట్లో డాక్టర్...."

"ఆఁ! ఎదురింట్లో డాక్టర్...."అసహనంగా అడుగుతూ వుందామె.

"ఎదురింట్లో డాక్టర్ పిచ్చిదాన్ని చంపేయడానికి సూదిమందు

తయారు చేసుకొన్నాడు రాజీ! అంతలోనే పసిపిల్ల కెవ్వుమని అరచింది. పిల్లతల్లి ఎగిరిపడి లేచింది. లేకుంటే ఈనాటితో పిచ్చిదాని పని గోవిందా.''

కడుపు చెక్కలయ్యేటట్టు నవ్వింది మా శ్రీమతి.

"ఏం పిచ్చి మనుషులండీ మీరు. డాక్టరుగారికి పిచ్చిదానికి యేం సంబంధం? ఆయన గంగిగోవులాంటి మనిషి. ఆయనెందుకు చంపుతాడండీ మీ పిచ్చిగానీ! పడుకోండి.'' అంటూ బలవంతంగా పడుకోబెట్టి దుప్పటి కప్పింది పాడు కలలు దుప్పట్లో దూరలేవని! పాడు కలలకు దుప్పటికి సంబంధ ముందో ఏమోకానీ ఆమె దృష్టిలో—నా దృష్టికి ఎండకాలానికీ దుప్పటికి సంబంధం లేదు కాబట్టి పీకిపారేసి పడుకొన్నాను.

తెల్లవారింది.

ఇలా తెల్లవారడం మామూలయింది.

మనుష్యుల ఆకారాల్లో పెద్ద పెద్ద వ్యత్యాసాలు కనుపించవు. అయినా బుద్ధులు వింతలు వింతలుగా వక్రిస్తుంటాయి. అలానే కాలగమనంలో పెద్ద మార్పు కనుపించదు. కానీ వాతావరణం రకరకాలుగా ఉంటుంది. ఈయేడు ఏయేడూ లేనంత విపరీతమయిన ఎండలని ప్రజానీకం గోలచేస్తూ వుంది. ఎండధాటికి నిప్పుపడి కొంపలు కాలిపోతున్నాయి. త్రాగడానికి నీళ్ళులేక గ్రామాలకు గ్రామాలే వలస వెళ్ళుతున్నాయి. వడగాడ్పులకు జనులు బలి అవుతున్నారు. త్రాగడానికే నీళ్ళు కరవైనపుడు మురికి కాలువల సంగతి చెప్పాలా? చెత్తా చెదారం, కుళ్ళిన పండ్లు పేడా పెంటలకు నిలయ మయ్యాయి. వాటివైపు చూడవలెనంటే ఒళ్ళు జలదరిస్తుంది. వాటిని భరించడం మహాకష్టంగా తయారయింది.

దీనికితోడు పండ్లవీధిగా మారిన బండ్లవీధిలోనికి మామిడిపండ్లు లారీలమీద దిగుతున్నాయి. లారీల రాకపోకలతో రాల్చిన చెత్తాచెదారంతో వీధి రొచ్చు రొచ్చుగా తయారయింది. కుళ్ళిన పండ్లను కండ్లు మూసుకుని కాలువల్లో కుమ్మరిస్తున్నారు. వాననీళ్ళో లేక యిండ్లల్లో కుండా, చట్టీ కడిగిన నీళ్ళో ధారాళంగా ప్రవహిస్తుంటే కాలువల్లో దుర్గంధము యెప్పటి

కప్పుడు కొట్టుకపోయేది. ఇప్పుడంతంత మాత్రంగా యిండ్లల్లో నుండి కాలువల్ని చేరుతున్న కడుగునీళ్ళు - కాలువల్లో పడిన చెత్తాచెదారం కుళ్ళిన పండ్లు మరింత కుళ్ళడానికి ఉపకరిస్తున్నాయి.

ఓరోజు మధ్యాహ్నం. చుట్టపురీతిగా పలుకరించడానికి వచ్చినట్లు నాలుగు తొలకరి చినుకులు రాలాయి. అసలే రొచ్చు రొచ్చుగావున్న నేల. చినుకులు పడడంతో కాలుపడితే జారుతుందన్నట్లుగా తయారయింది.

బాగా వర్షం కురిసివుంటే కాస్త చల్లబడి వుండేది. కళ్ళాపుచల్లినట్లు చిలకరింపుతో లోపలివేడి లేపి కొట్టింది. గంట నాలుగయినా బయట అడుగు పెట్టవలెనంటే భయమేస్తూ వుంది. కాస్త చల్లబడితే వెళ్ళవచ్చులే! అని ఎదురుచూస్తూ ఏదో ఆలోచిస్తూ కూర్చుని ఉన్నాను యింట్లోనే!

"అయ్యో; బిడ్డ!!"—అన్న గావుకేక వినిపించింది.

"ఎవరిబిడ్డ? ఏమయింది బిడ్డకు?" అన్న ఆతురతతో ఎగిరిపడి లేచాను. వీధిలోనికి వెళ్ళవలసిన వాడిని యింట్లో కలయచూశాను. బిడ్డలందరు యింట్లోనే వున్నారు. మనసు కుదుటపడితే ఆ తరువాత నేను వీధిలోపడ్డాను. మనిషి స్వార్థం అలాంటిది మరి!

అప్పటికే కాలువచుట్టూ జనం ప్రోగైనారు. కాలువ గట్టుమీద కాలుగాలిన పిల్లుల్లా తిరుగుతూ 'అయ్యో! బిడ్డ!....అయ్యోబిడ్డ!" అంటున్నారు.

తప్పటడుగులు వేస్తూ వీధివాకిట్లోకి వచ్చిన డాక్టర్‌గారి మూడేండ్ల ముద్దులపాప!....ఎలా జారిపడిందో?—కాలువలో పడిపోయింది. కుళ్ళిన పండ్లు....చెత్తాచెదారం....పెంటతో మురుగుకాలువ రొచ్చురొచ్చుగా వుంది. చూస్తే ఒళ్ళు జలదరిస్తూ వుంది. ఆ రొంపిలో బిడ్డ బోర్లపడి కూరుకపోయింది. గుక్కతిప్పుకోలేక పోతూంది.

డాక్టర్ బాబుగారు వచ్చారు. వారి శ్రీమతి వచ్చింది. అందరితో కలిసి 'అయ్యోబిడ్డ! అయ్యోబిడ్డ!' అంటున్నారు. కాలువగట్టుమీద భరతనాట్యం చేస్తున్నారు. డాక్టరుగారు, వారి సతీమణి ముక్కుకు చేతిరుమాలు

అడ్డం పెట్టుకోవడం అరక్షణం వదలలేదు. ఆరోగ్యంపట్ల అంత శ్రద్ధ మరి! నాగరికత ముసుగు వేసుకొన్న మనుష్యులు కదా?

ఆ పెంటలో దిగడానికి అందరూ వెనుకాడుతూనే ఉన్నారు. అలా ఉపేక్షిస్తూ కూర్చుంటే ఆ బిడ్డమీది ఆశలు వదలుకోవలసి వచ్చేటట్లుంది. దిగుదామా? అని ప్రయత్నిస్తున్నాను. అంతలోనే ఆ కాలువలో దేవులాడ్తు కొంటూ వస్తున్నది పిచ్చిది. చేతికి అడ్డుతగిలిన చెత్తను తీసిపారేసినట్లు ఎడమచేత్తో ఆ బిడ్డను అవలీలగా ఎత్తి గట్టుమీద విరేసింది. ఎవరివైపు చూడలేదు. ఏమీ పట్టించుకోలేదు. తన పని తనదన్నట్లుగా కాలువలో ఏదో దేవులాడుకొంటూనే వుంది.

డాక్టర్‌గారి భార్య బిడ్డను జవురుకొని లోనికి పరుగెత్తింది!

"ఎక్కడుండిందో! సమయానికి దేవతలాగావచ్చి బిడ్డను బతికించింది" - గుమిగూడిన అమ్మలక్కలు పిచ్చిదాన్ని మెచ్చుకొంటున్నారు. ఈ మాటలకు చేతలకు అతీతంగా పిచ్చిది మురుగు కాలువలో దేవులాడుతూనే వుంది!

మా శ్రీపతి దృష్టిలో నేను పిచ్చివాడిని. నా దృష్టిలో డాక్టర్ పిచ్చివాడు. లోకం దృష్టికి అది పిచ్చిది. ఆ మాటకువస్తే ఎవరి పిచ్చి వాళ్ళ కానందము!

చేతికి దొరికిన కుళ్ళిన పండును ఆప్యాయంగా పీక్కుతింటూ వుంది మురికి కాలువలో పిచ్చిది! అది దాని కానందము!!

'ఎవరెవరు? ఎందుకు? యిలా బ్రతుకుతున్నారో? అందులో అంతరార్థా లేమిటో? సృష్టి చిత్రం?' అని నే నెప్పుడో డాక్టరుగారితో అన్న మాటలు మరొక్కసారి మనసులో మెదిలాయి. డాక్టర్ వైపు చూశాను.

డాక్టర్ తల వంచాడు. అయినా అతని కనుకొలకుల్లో తిరిగిన అశ్రు కణాలను నేను గమనించలేకపోలేదు.

పాపం! పిచ్చిమనిషి!!

సెప్టెంబర్ 78, ఆంధ్ర సచిత్ర వారపత్రిక.